

Savitri

Met

Huta Schilderingen

Boek II Het Boek van de Wereldreiziger

Canto Veertien

De Wereldziel

Sri Aurobindo

Een bedekt antwoord kwam op zijn zoeken.

Op een verre glinsterende achtergrond van Denkvermogen-Ruimte
Werd een stralende mond gezien, een lumineuze schacht;
Het leek een kluizenaarspoort, mijmerend van vreugde,
Een gesluierd toevluchtsoord en ontsnapping naar mysterie.

Weg van de onbevredigde oppervlakkige wereld
Vluchtte het in de boezem van het onbekende,
Een wel, een tunnel van de diepten van God.

Het dompelde onder alsof een mystieke groef van hoop
Door vele lagen van vormloos stemloos zelf
Om de laatste diepte te bereiken van wereld's hart,
En vanuit dat hart golfde een woordloze roep,
Smekend met een of ander stil ondoordringbaar Denkvermogen,
Een of ander gepassioneerd ongezien verlangen vertolkend.

Alsof een wenkende vinger van heimelijkheid,
Uitgestrekt in een kristallen stemming van sfeer,
Die vanuit een of andere nabije verborgen diepte naar hem wees,
Alsof een boodschap van wereld's diepe ziel,
Een teken van een verschuilende vreugde,
Die stroomde uit een beker van broedende zaligheid,
Glinsterde er ongemerkt in het Denkvermogen
Een stomme en vibrerende extase van licht naar buiten,
Een passie en fijngevoeligheid van rooskleurig vuur.

Als een, die nabij zijn verloren spirituele huis getrokken wordt,
Nu de nabijheid voelt van een wachtende liefde,
In een schemerige en bevende doorgang,
Die hem insloot van dag en nacht's achtervolging,
Reisde hij, geleid door een mysterieus geluid.

Een murmelen, veelvoudig en eenzaam,
Was op zijn beurt alle geluiden, maar toch steeds hetzelfde.

Een verborgen roep om een onvoorziene heerlijkheid
Met de manende stem van een, die lang bekend en goed geliefd is,
Maar naamloos voor het niet herinnerende denkvermogen,
Leidde het het spijbelende hart naar verrukking terug.

De onsterfelijke kreet verrukte het gevangen oor.

Dan, met het verlagen van zijn gebiedende mysterie,
Zonk het tot een fluistering, die cirkelde rond de ziel.

Het leek op het smachten van een eenzame fluit,
Die zwierf langs de kusten van het geheugen

En de ogen vulde met tranen van verlangende vreugde.

Een krekel's gehaaste en onstuimige enkele noot
Markeerde met zijn schrille melodie nacht's maanloze zwijgen
En hamerde op een zenuw van mystieke slaap
Zijn hoge aanhoudende magische reveille.

Een rinkelende zilveren lach van enkelbelletjes
Reisde langs de wegen van een eenzaam hart;
Zijn dans bracht vertroosting voor een eeuwige eenzaamheid:
Een oude vergeten liefde kwam snikkend.

Of van een verre harmonieuze afstand gehoord
Leek het bij tijden de tinkelende gang van een lange karavaan,
Of een uitgestrekt oerwoud's hymne,
De plechtige herinnering van een tempel gong,
De als bijen zoemende honingdronkenschap op zomereilanden,
Vurig van extase in een sluimerend middaguur,
Of de verre lofzang van een pelgrimszee.

Een wierook dreef door de trillende lucht,
Een mystiek geluk beefde in de borst
Alsof de onzichtbare Geliefde was gekomen
En de plotselinge liefde aannam van een gezicht
En dichtbij blijde handen konden zijn vluchtige voeten grijpen
En de wereld veranderen met de schoonheid van een glimlach.

Hij kwam in een prachtig lichaamsloos gebied,
Het thuis van een hartstocht zonder naam of stem,
Hij voelde een diepte, die antwoordde op iedere hoogte,
Een uithoek was gevonden, die alle werelden kon omarmen,
Een punt, dat de bewuste knoop was van de Ruimte,
Een eeuwig uur in het hart van de Tijd.

De stille Ziel van de hele wereld was daar:
Een Wezen leefde er, een Tegenwoordigheid en een Vermogen,
Een enkel persoon, die zichzelf was en alles
En de gekoesterde Natuur's lieflijke en gevaarlijke kloppen
Herschapen in goddelijke en zuivere slagen.

Een, die lief kon hebben zonder wederkeer van liefde,
Het slechtste ontmoeten en het keren tot het beste,
Het heelde de bittere wreedheden van de aarde,

En transformeerde alle ervaring tot geluk;
Tussenbeide komend in de paden vol verdriet van de geboorte,
Schommelde het de wieg van het kosmische Kind
En stilde al het geween met zijn hand van vreugde;
Het leidde kwade dingen naar hun geheime goed,
Het keerde gekwelde valsheid in een gelukkige waarheid;
Zijn vermogen was goddelijkheid te openbaren.

Oneindig, gelijkgestemd met het denkvermogen van God,
Droeg het in zich een zaad, een vlam,
Een zaad, waaruit het Eeuwige wordt herboren,
Een vlam, die de dood herroept in sterfelijke dingen.

Alles groeide verwant aan alles en zichzelf en nabij;
De intimiteit van God was overal,
Geen sluier werd gevoeld, geen ruwe inerte barrière,
Afstand kon niet verdelen, Tijd kon niet veranderen.
Een vuur van passie brandde in in geest's diepten,
Een constante aanraking van lieflijkheid verbond alle harten,
De klopp van één adoratie's enkele zaligheid
In een verrukte ether van onsterfelijke liefde.

Een innerlijk geluk woonde in al,
Een besef van universele harmonieën,
Een onmetelijke zekere eeuwigheid
Van waarheid en schoonheid en goed en een gemaakte vreugde.

Hier was de opwellende kern van het eindige leven;
Een vormloze geest werd de ziel van de vorm.

Al daar was ziel of gemaakt van loutere zielstof;
Een hemel van ziel bedekte een diepe zielengrond
Alles was hier gekend door een spiritueel besef:
Denken was daar niet, maar een kennis nabij en één
Greep alle dingen aan door een bewogen identiteit,
Een sympathie van zelf voor andere zelve,
De aanraking van bewustzijn aan bewustzijn
En wezen's kijk op wezen met de meest innerlijke blik
En hart blootgelegd voor hart zonder muren van spraak
En de eenstemmigheid van ziende geesten
In myriaden lumineuze vormen met de ene God.

Leven was daar niet, maar een gepassioneerde kracht,

Fijner dan fijnheid, dieper dan de diepten,
Gevoeld als subtiel en spiritueel vermogen,
Een huivering vanuit de ziel naar antwoordende ziel,
Een mystieke beweging, een nabije invloed,
Een vrije en gelukkige, intense benadering
Van wezen tot wezen zonder scherm of belemmering,
Zonder welke leven en liefde nimmer hadden bestaan.

Er was geen lichaam, want lichamen waren niet nodig,
De ziel zelf was zijn eigen onsterfelijke vorm
En voelde onmiddellijk de aanraking van andere zielen
Dichtbij, zaligvol, concreet, wonderbaarlijk waar.

Zoals men in de slaap door lumineuze dromen wandelt
En, bewust, de waarheid kent, die hun gedaanten betekenen,
Hier, waar werkelijkheid zijn eigen droom was,
Kende hij dingen door hun ziel en niet hun vorm:
Zoals degenen, die lang in liefde verenigd hebben geleefd
Geen woord noch teken nodig hebben voor hart's antwoord naar hart,
Ontmoette hij en communiceerde zonder barrière van spraak
Met wezens, ongesluierd door een materieel raamwerk.

Er was een vreemd spiritueel landschap,
Een lieflijkheid van meren en stromen en heuvels,
Een stroming, een vastheid in een zielenruimte,
En vlakten en valleien, landstreken van zielenvreugde,
En tuinen, die bloemgewesten waren van de geest,
Zijn meditatie van geschakeerde rêverie.

Lucht was de adem van een zuivere oneindigheid.

Een aroma dwaalde door een kleurige waas,
Alsof de geur en kleur van alle zoete bloemen
Zich vermengd hadden om hemel's atmosfeer te kopiëren.

Aanlokkelijk voor de ziel en niet voor het oog
Woonde schoonheid daar thuis in haar eigen huis,
Daar was alles mooi uit zichzelf
En had niet de pracht van een gewaad nodig.

Alle voorwerpen waren als lichamen van de Goden,
Een geestesymbool, dat een ziel omringde,
Want wereld en zelf waren één werkelijkheid.

Gedompeld in stemloze internatale trance
Zaten de wezens, die eens vormen op aarde droegen daar
In schijnende kamers van spirituele slaap.

Vorbijgegaan waren de pilaarposten van geboorte en dood,
Vorbijgegaan was hun kleine scene van symbolische daden,
Vorbijgegaan waren de hemelen en de hellen van hun lange weg;
Zij waren teruggekeerd in de wereld's diepe ziel.

Alles was nu samengebracht in een zwangere rust:
Persoon en natuur leden onder sluimerverandering.

In trance verzamelden zij hun voorbije zelve terug,
In een achtergrondgeheugen's voorziende mijmering,
Profetisch voor een nieuwe persoonlijkheid,
Werd de landkaart van hun komende bestemming's koers opgesteld:
Als erfgenamen van hun verleden, hun toekomst's ontdekkers,
Keurvorsten van hun eigen zelfgekozen lot,
Wachtten zij op het avontuur van nieuw leven.

Een Persoon, standvastig door het dwalen der werelden,
Ofschoon voor altijd hetzelfde in veel vormen,
Onherkenbaar door het uiterlijke denkvermogen,
Neemt onbekende namen aan in onbekende streken,
Prent door de Tijd op de aarde's versleten bladzijde
Een groeiend beeld van zijn geheime zelf,
En leert door ervaring, wat de geest wist,
Tot het zijn waarheid levend kan zien en God.

Opnieuw moeten zij het probleemspel van de geboorte onder ogen zien,
Het ziel's experiment van vreugde en smart
En denken en impuls, die licht werpen op de blinde daad,
En zich wagen op de wegen van omstandigheid,
Door inwendige bewegingen en uiterlijke scenes
Reizend naar het zelf door de vormen van de dingen.

In schepping's centrum was hij gekomen.

De geest, die zwerft van stadium naar stadium,
Vindt hier de stilte van zijn aanvangspunt
In de vormloze kracht en stille vastigheid
En broedende passie van de wereld van de Ziel.

Al wat gemaakt is en wederom weer ongedaan gemaakt,
Maakt de kalme standvastige visie van de Ene
Onvermijdelijk opnieuw, het leeft opnieuw:
Krachten en levens en wezens en ideeën
Worden voor enige tijd opgenomen in de stilte;
Daar vormen zij opnieuw hun doeleinde en hun strekking,
Hergieten zij hun natuur en hervormen hun vorm.

Altijd veranderen zij en blijven, veranderend, groeien,
En met het doormaken van een vruchtbare fase van de dood
En na een lange herstellende slaap
Nemen zij opnieuw hun plaats in in het proces van de Goden,
Totdat hun werk in de kosmische Tijd gedaan is.

Hier was de vormende kamer van de werelden.

Een interval was opengelaten tussen daad en daad,
Tussen geboorte en geboorte, tussen droom en wakende droom,
Een pauze, die nieuwe sterkte gaf om te doen en zijn.

Daar voorbij lagen streken van heerlijkheid en vrede,
Stomme geboorteplaatsen van licht en hoop en liefde,
En wiegen van hemelse verrukking en rust.

In een sluimering van de stemmen van de wereld
Werd hij zich bewust van het eeuwige moment;
Zijn kennis, kaal gestript van de kleden van besef,
Kende door identiteit zonder gedachte en woord;
Zijn wezen zag zichzelf zonder zijn sluiers,
Leven's lijn viel uit de geest's oneindigheid.

Meditations on Savitri

Langs een weg van zuiver innerlijk licht,
Alleen tussen ontzagwekkende Aanwezigheden,
Onder het wakende oog van naamloze Goden,
Trok zijn ziel verder, een enkel bewust vermogen,
Naar de bron van alle menselijke en goddelijke dingen.
Daar ontwaarde hij, in hun machtige vereniging's evenwicht,
Het beeld van de onsterfelijke Twee-in-Een,
Eén enkel wezen van twee lichamen in omhelzing,
Een diarchie van twee verenigde zielen,
Gezeteld in diepe scheppende vreugde verzonken
Achter hen stond er Een in een ochtendschemering,
Die hen voortgebracht had uit het Onkenbare.
Savitri: Boek II Canto XIV

An offering at the lotus feet of the Divine Mother by
www.insearchofthemothers.net

Langs een weg van zuiver innerlijk licht,
Alleen tussen ontzagwekkende Aanwezigheden,
Onder het wakende oog van naamloze Goden,
Trok zijn ziel verder, een enkel bewust vermogen,
Naar het einde, dat altijd weer opnieuw begint,
Naderend door een stomme en kalme stilte

Naar de bron van alle menselijke en goddelijke dingen.

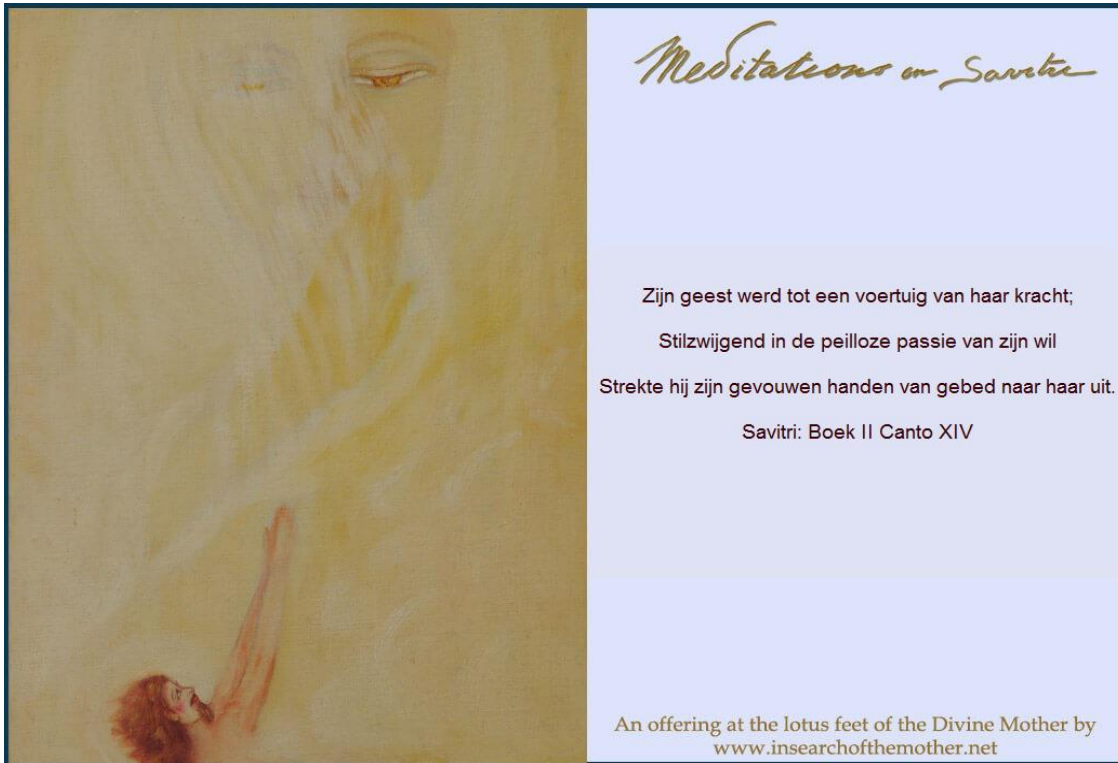
Daar ontwaarde hij, in hun machtige vereniging's evenwicht,
Het beeld van de onsterfelijke Twee-in-Een,
Eén enkel wezen van twee lichamen in omhelzing,
Een diarchie van twee verenigde zielen,
Gezeteld in diepe scheppende vreugde verzonken;
Hun trance van zaligheid onderhield de mobiele wereld.

Achter hen stond er Een in een ochtendschemering,
Die hen voortgebracht had uit het Onkenbare.

Altijd vermomd verwacht zij de zoekende geest;
De waker op de opperste onbereikbare toppen,
De Gids van de reiziger van de ongeziene paden,
Zij waakt over de sobere nadering van de Allene.

Aan het begin van ieder vèrstrekkend vlak,
Door met haar vermogens de kosmische zonnen te doordringen,
Regeert zij, de inspirator van zijn veelvuldige werken
En bedenker van het symbool van zijn scene.

Boven hen allen staat zij, die alles ondersteunt,
De enkele almachtige altijd gesluisde Godin,
Van wie de wereld het ondoorgrondelijke masker is;
De eeuwen zijn de voetstappen van haar tred,
Hun gebeurtenissen het beeld van haar gedachten,
En heel de schepping is haar eindeloze daad.

Zijn geest werd tot een voertuig van haar kracht;
Stilzwijgend in de peilloze passie van zijn wil
Strekte hij zijn gevouwen handen van gebed naar haar uit.

Dan, in een soeverein antwoord aan zijn hart,
Kwam er een gebaar als van weggeworpen werelden,
En uit haar gewaad's luisterrijke mysterie
Tilde een arm half gedeeld de eeuwige sluier.

Een licht verscheen, stil en onvergankelijk.

Aangetrokken tot de ruime en lumineuze diepten
In het verrukkelijk enigma van haar ogen,
Zag hij de mystieke omtrekken van een gezicht.

Overweldigd door haar onverbiddelijke licht en zaligheid,
Een atoom van haar onbegrensbare zelf,
Overmeesterd door de honing en bliksem van haar macht,
Geworpen op de kusten van een oceanische extase,
Dronken van een diepe gouden spirituele wijn,
Slaakte hij vanuit de verscheurende stilte van zijn ziel
Een kreet van adoratie en verlangen
En de overgave van zijn grenzeloze denkvermogen
En de zelfgave van zijn stille hart.

Hij viel bewusteloos voorover aan haar voeten neer.

EINDE VAN CANTO VEERTIEN